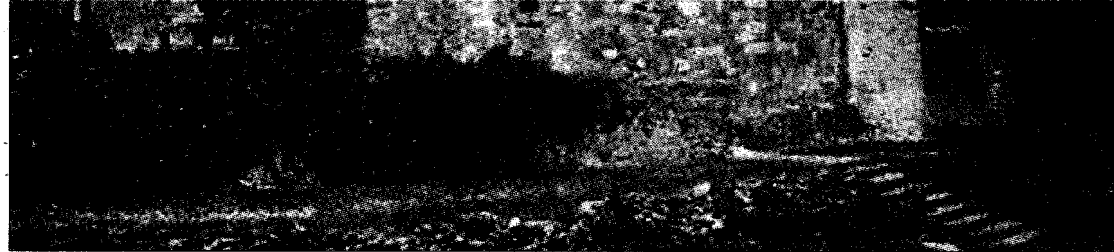

una restauració arquitectònica. Els avatars de la història van propiciar que pràcticament s'hagués perdut la pista d'aquest valuós altar. L'atzar ha volgut ara que, mentre a l'Argentina restauraven el retaule, a la Garrotxa restauraven l'edifici per al qual va ser concebut.

Gràcies a una investigació del **Diari de Girona** s'ha pogut saber que l'altar està considerat actualment una de les peces més importants del patrimoni de la Junta d'Estudis Històrics de Mendoza, província argentina que té més d'1.700.000 habitants.

La restauració la va iniciar, segons informa Miguel Titiro al diari *Los Andes*, la llicenciada de Buenos Aires Estela Garma, de 32 anys, graduada en Restauració i Museologia per la Universitat Tecnològica Equinoccial de Quito (Equador). Des de la seva època d'estudiant, Estela Garma segueix

Aspecte actual de l'església romànica de Sant Andreu de Socarrats, a la Vall de Bianya.

el retaule barroc de Sant Andreu de Socarrats. La restauració es va iniciar el 2003 gràcies a un subsidi del Fons de Cultura de Mendoza. L'abril de 2006 es va iniciar la segona etapa de la restauració.

«El seu estil barroc i la seva talla popular fan de l'obra una peça única en el nostre medi», va comentar Maria Parma de Isleño al diari *Los Andes*. La peça s'exhibeix al Museo del Pasado Cuyano, al carrer Montivideo 44, de Mendoza.

L'altar va pertànyer a la petita església medieval de Sant Andreu de Socarrats a la Vall de Bianya. El temple està situat al sector de Llocalou, al vessant de la muntanya de Sant Miquel del Mont.

Segons el diari *Los Andes* va ser traslladat a l'Argentina el 1922. En un principi va ser muntat a la capella de l'esmentada família Masllorens Payerols, al Delta de la província de Buenos Aires. Per gestió dels doctors en art Edmundo Correas i Horacio Day va ser

traslladat a una finca a El Carrizal. El 1966 la peça va ser donada a la Junta de Estudios de Mendoza.

El canvi de clima que va suportar la joia de la Vall de Bianya en els seus trasllats va provocar el resseccament de la fusta, fet que va suposar que la capa pistòrica i la seva base es despreguessin.

Estela va treballar en la neteja química per tal d'eliminar els agents actius del deteriorament. La restauradora va comptar amb estudis de laboratori.

mada i daurada a la fusta. Està format per nou imatges de sants, de les quals destaca Sant Andreu. Hi ha un crist crucificat de plom. Es tracta, segons l'historiador olotí Josep Murlà, d'una «joia del barroc».

LA CLAU

El van canviar per una escola

▶ Segons l'historiador olotí, Josep Murlà, a començament de segle el municipi o el bisbat va canviar el retaule per la construcció d'una escola. El beneficiari del canvi va ser l'industrial olotí de cognom Masllorens. Al cap de poc, Masllorens es va casar amb una noia argentina i va anar a viure a l'Argentina. Amb ell es va endur l'altar per tal de decorar una capella familiar. En la inauguració del temple es va cantar el Virolai. Murlà data la marxa del 1.917. L'historiador considera que l'altar es va salvar de la crema del 1936 a l'església garrotxina.

Pastells corre 100 km de Vies Verdes

▶ L'escriptor prepara una crònica coincidint amb el 40è aniversari de la desaparició dels trens petits

GIRONA | DdG

■ A punt de complir els 43 anys, el periodista i escriptor gironí Josep Pastells, exredactor del **Diari de Girona**, correrà entre dilluns i dimecres els 100 quilòmetres que separen Sant Feliu de Guíxols d'O-

lot amb l'objectiu de preparar una crònica per a la *Revista de Girona*.

Coincidint amb el 40è aniversari de la desaparició dels trens petits, Pastells va iniciar ahir, dilluns de Pasqua, un recorregut de tres dies per les dues vies verdes per on antigament passava el tren. Més que d'un repte atlètic, es tracta d'una experiència personal que li servirà per completar la seva visió d'un recorregut que, a més d'enllaçar costa i muntanya, forma part de la història més recent del nostre país. La

crònica de Pastells s'inclourà en un dossier sobre l'aniversari de la desaparició dels trens petits que es publicarà en el número de juliol-agost de la *Revista de Girona*.

L'escriptor i periodista, que ha estat guardonat amb el premi Just Castero de novel·la breu i el premi Recull de Blanes de retrat literari, té un especial interès a aprofundir en la relació entre les persones i el paisatge des del punt de vista d'un corredor que s'atura cada cop que veu alguna cosa que li crida l'atenció.

Josep Pastells, ahir, en ple esforç.

DIARI DE GIRONA